

Kreditorer, men synes nok, der kunde være Spørgsmaal om at forhøje den nævnte Brøknøget. Der har været Andragender fremme om at forhøje den til  $\frac{1}{5}$ , hvad der maaske igen kunde være temmelig højt, men der gives jo adskillige Brøker, som ligge imellem  $\frac{1}{5}$  og  $\frac{1}{16}$ , for at nævne en enkelt vil jeg sige  $\frac{1}{10}$ .

Dette er de Hovedpunkter, jeg vil gøre det ærede Ting bekendt med, hvori Forslaget her afviger fra den norske Lov. Det er jo ikke her Tid og Sted at gaa ind paa alle Enkeltheder i Lovforslaget i øvrigt; dem skal jeg altsaa forskaane det ærede Ting for. Men jeg vil dog gerne sige, at ved Siden af, at jeg finder, at dette Lovforslag er et godt, et særdeles godt Forslag, bygget paa gode og sunde Principper, og ligeledes godt udarbejdet, er der dog adskillige Punkter, hvor Forandringer, efter min Mening, ere ønskelige, ikke store, ikke meget væsentlige, ikke meget betydelige Forandringer, men dog Forandringer, som det forekommer mig, man ikke godt kan lade være med at gøre.

Blandt det, der bør rettes, skal jeg nævne — ganske vist lægger jeg selvfølgelig ikke nogen videre Vægt paa dette, og det kan gøres med et Pennestrøg —, at Lovforslaget, der blev udarbejdet af Kommissionen paa en Tid, da vi ikke havde nogen Statstidende, hvor det bestemmer, i hvilke Aviser Indkaldelse skal ske, taler om „de for retslige Bekendtgørelser bestemte Aviser.“ Nu findes imidlertid ikke længere saadanne Aviser, der findes overhovedet kun en eneste, det er Statstidenden. Dette maatte altsaa forandres de Steder, hvor det staaar.

Foruden dette er der imidlertid enkelte andre Punkter, som fortjene nærmere Overvejelse. Jeg skal først gøre opmærksom paa, at der et enkelt Sted i § 1 under Nr. 6 staaar Tale om en Erklæring fra to af Skyldneren tilkaldte autoriserede Tillidsmænd. Jeg nævnede før, hvad der forstaas derved; det er de ny Funktionærer, som skulle opstaa efter denne Lovs Ikrafttræden. Disse to Tillidsmænds Erklæring skal blandt andet gaa ud paa, at Skyldneren efter deres Overbevisning intet har forfulgt, som kan tjene til Oplysning i Sagen. Jeg gad egentlig vide, hvorledes tvende med Skyldnerens Forhold tidligere ganske nbekendte Mænd skulde kunne afgive en saadan Erklæring som denne. Skyldneren maa jo tilkalde Folk, som han maaske aldrig i sine Dage har set før, og Tillidsmændene ligeledes, have ikke kendt

til ham. De kunne i det højeste erklære, at der, efter hvad der er dem forelagt, efter hvad de have haft Lejlighed til at se, intet findes, som strider imod, o. s. v., men sige, at han efter deres Overbevisning intet har forfulgt, synes jeg egentlig er mere, end man kan forlange af dem. Thi de kunne sige: det kunne vi virkelig ikke vide, vi kunne kun dømme om, hvad vi have set, men hvad Skyldneren kan have udenfor det, hvad han har af Affærer, som vi ikke kunne se af hans Bøger, kunne vi ikke sige noget om. Paa samme Maade staaar der ogsaa; at Tillidsmændene skulde bevidne, at den opgjorte Status og de øvrige forannævnte Oplysninger efter deres Overbevisning ere rigtige. Status skal egentlig i det væsentligste naturligvis bygges paa en Opgørelse i Enkelthederne af alle Aktiver, og da denne Opgørelse kun skal foretages af den sagkyndige Tillidsmand, vil den anden Tillidsmand ikke kunne have et saa indgaaende Kendskab til disse Forhold, at han vil kunne bevidne noget om, at den opgjorte Status er rigtig paa anden Maade, end at den stemmer med Bøgerne o. s. v., men ikke, at den realiter er rigtig. Det kan kun den ene vide, og ikke den anden.

I § 4 har man nævnt de Tilfælde, i hvilke Forhandling om Akkord ikke kan finde Sted, adskillige Tilfælde, hvor Skyldneren ikke bør have denne Adgang til at opnaa de Fordele, som Tvangsakkorden medfører. Der har man i det væsentlige holdt sig til de Regler, som gælde i Konkursloven, men har udeladt et Par Tilfælde, som findes der, og jeg skal for mit Vedkommende bemærke, at jeg ikke har noget derimod. Et Tilfælde f. Eks., som bevirker, at man ikke kan faa Tvangsakkord efter Konkursloven, er det, at man ikke har ført Handelsbøger og ikke har opgjort sin Status. Det behøver man ikke at sige her, fordi der er et andet Litra i § 4, som siger, at Forhandling om Akkord overhovedet er udelukket, naar Skifteretten finder, at Skyldnerens Forhold maa betragtes som letsindigt eller uordentligt, og det maa til visse betragtes som en overordentlig stor Uorden for en næringsdrivende i alle Tilfælde, men ogsaa for andre Mennesker, at de ikke føre ordentligt Bogholderi.

I § 8 er der en for saa vidt god Bestemmelse om, at Skifteretten kan indkalde Fordringshaverne og affordre dem Erklæring om deres Forhold til Skyldneren. Dette er for saa vidt en god Bestemmelse, som der ganske vist er Til-